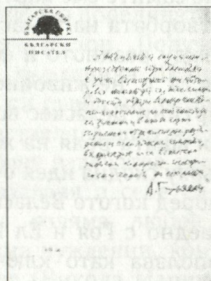

През 1986 година "Български писател" прибягва към художествено решение – кръст, обхванат в пламъци, което, подобно на корицата на Борис Ангелушев, характеризира романа като роман с преобладаващо обществено-политическа проблематика. В случая обаче изборът на подобна снимка за "лице" на книгата до голяма степен е предопределен и от посланията на предговора на А. Гуляшки – романът се опитва да изобличи "антихуманния характер на религиозния и фашисткия догматизъм"⁷. В своята съвкупност пара- и мета-текстът задават интерпретационна рамка, която значително опростява посланията на Димовия роман, вкарват го в един силно идеологизиран образ, който сякаш трябва да компенсират "ограничените възможности" на използвания от Димов метод на "критическия реализъм".⁸

Тенденцията за обвързването на посланията на корица и предговор забелязваме и при изданието на „Сиела“ (1999). Заглавието на предговора на Св. Игов – „Романът като картинна галерия“, до голяма степен отзвучава и в художественото оформление на корицата, предложено ни от Яна Левиева. Корицата, конципирана като картина в картината, сама се превръща в своего рода картинна галерия, при която вниманието е центрирано върху една от най-известните творби на Веласкес – „Семейството на Филип IV“, по-късно наричана

⁷ Гуляшки, А. За романа "Осъдени души". // Димов, Д. Осъдени души. С., 1986, с. 6.

⁸ Гуляшки, А. За романа "Осъдени души", Цит.съч. с. 6.